

вашъ; съживявамъ всичко, което ти умъртвявашъ . . . !

— Не! Не е така, рекла тихо нощъта. Ти много се лъжешъ!

Кой *укрѣтва* съ съня всичко онова, което ти уморявашъ? Кой се грижи да напои съ небесната роса всички трѣви и билки? Кой съживява и изправя онѣзи цвѣтя, които ти съ ужасната си топлина накарвашъ да клюмнатъ къмъ земята? Кой най-послѣ носи милионитѣ звѣздици, които весело трѣптятъ на синьото небе?

Не съмъ ли азъ всичко това? Е, кажи ми тогава, не съмъ ли азъ по-приятна отъ тебе?

— Признавамъ всичко това, отговорилъ деньтъ.

Лѣстовичка.

Лѣстовичке,
Хай, кацни си,
Тукъ гнѣзденце
Направи си!
Малки рожби
Завѣди си.
Отхрани ги,
Изучи ги,
Съ твоитѣ дарби,
Надари ги.

Да си хвъркатъ
На широко,
Да си гледатъ
Отъ високо,
Да изтрѣбватъ
Мухи врѣдни,
Да извиватъ
Сладки пѣсни.

Н. Гюдялевъ.